

ละเมิดทางการกีฬาในประเทศอังกฤษ*

Sports Torts in England

ปิติเทพ อยู่ยืนยง**

Pedithep Youyuenyong

บทคัดย่อ

บทความฉบับนี้มุ่งค้นคว้าความรับผิดเพื่อละเมิดอันเกิดจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกีฬา ผ่านการวิเคราะห์ว่าจะใช้กฎหมายละเมิดอย่างไรเพื่อที่จัดการกับข้อพิพาทเนื่องมาจากละเมิดทางการกีฬา บทความฉบับนี้แสวงหาหลักกฎหมายละเมิดที่ถูกนำมาใช้พิจารณาความรับผิดเพื่อละเมิดอันเกิดจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกีฬา ในกรณีการได้รับบาดเจ็บและการใช้ความรุนแรงในกีฬาอาชีพ หลักการต่าง ๆ ของกฎหมายละเมิด เช่น การยอมรับความเสี่ยงภัยด้วยตัวเอง ความรับผิดเพื่อละเมิด และความประมาทเลินเล่อ ได้ถูกนำมาวิเคราะห์และพิจารณาถึงบริบทอันค้ำึงถึงประโยชน์ในแวดวงกีฬา ซึ่งจะกลายมาเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาค้นคว้ากฎหมายละเมิดทางการกีฬาสมัยใหม่ บทความฉบับนี้ยังได้หยิบยกเอากรณีศึกษาจากกฎหมายอังกฤษมาศึกษาวิเคราะห์และพิจารณาเปรียบเทียบเพื่อนำไปสู่การตั้งข้อสังเกตพัฒนาการของกฎหมายละเมิดทางการกีฬาในยุคสมัยใหม่

คำสำคัญ : ละเมิดทางการกีฬา, ความรับผิดเพื่อละเมิด, ประมาทเลินเล่อ, การบาดเจ็บ, ความรุนแรง

Abstract

This article explores a range of sports participant liability. It particularly examines how law of torts finds its applicability in settling the disputes in the

* วันที่รับบทความ (received) 14 กุมภาพันธ์ 2562, วันที่แก้ไขบทความ (revised) 13 มีนาคม 2562, วันที่ตอบรับบทความ (accepted) 13 มีนาคม 2562

** นิติศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยกรุงเทพ, สัมฤทธิ์บัตรกฎหมายมหาชน มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, LL.M in Business Law De Montfort University, PhD in Environmental and Planning Law De Montfort University, อาจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ผู้เขียนเป็นผู้บรรยายวิชากระบวนวิชา 17443 กฎหมายกีฬา (Sports Law) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

field of sports torts. Using Tort Law contexts it considers the sports policy frameworks underpinning the main impacts of participant liability to co-participants for injuries and violence in professional sports. The law of torts is then explored. A range of torts including risk assumption, liability and negligence are examined and set in the context of sports interest. It then considers the growing range of modern sports torts. Case studies from UK jurisdiction are used throughout and a comparative approach is taken which considers developments of modern Sports Tort Law.

Keywords : Sports torts, Liability, Negligence, Injury, Violence

1. บทนำ

กฎหมายลักษณะละเมิด (Law of Torts) ที่บังคับใช้ในประเทศอังกฤษอยู่ภายใต้การวางหลักเกณฑ์เกี่ยวกับความรับผิดเพื่อละเมิดอันเกิดจากการกระทำ ไม่ว่าจะเป็นการกระทำของตนเองก็ดี หรือเป็นการกระทำของบุคคลอื่นก็ดี รวมไปถึงความรับผิดโดยเคร่งครัดเพื่อคุ้มครองประโยชน์ของปัจเจกชนหากมีผลร้ายเกิดขึ้น แต่ในปัจจุบันหลักการพื้นฐานของกฎหมายลักษณะละเมิดได้ถูกนำมาปรับใช้เพื่อประสงค์ที่จะคุ้มครองบุคคลในสาขาอาชีพหรือเยียวความเสียหายต่อผู้ประกอบการอาชีพ ไม่ว่าจะเป็นความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย อนามัย เสรีภาพ ทรัพย์สิน หรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใด ในส่วนของค่าเสียหายที่ผู้ได้รับความเสียหายหรือผู้ต้องเสียหายมีสิทธิเรียกจากผู้กระทำละเมิดได้ตามกฎหมายนั้น ย่อมต้องมีความเสียหายต่อสิทธิอย่างใดอย่างหนึ่งที่กฎหมายรับรองหรือคุ้มครองเอาไว้เสียก่อน ซึ่งตัวผู้กระทำละเมิดได้ทำให้สิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดที่ถูกกระทำละเมิดมีอยู่เสียหายไป¹

การกีฬา (Sports) ที่มีการเล่นหรือเกมการแข่งขันกันอยู่ในสมัยใหม่นี้ ย่อมมีบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลเข้ามาเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับการแข่งขันกีฬามากขึ้น² ด้วยเหตุผลที่แตกต่างกันออกไปทั้งเหตุผลในเชิงอุตสาหกรรม ธุรกิจ สุขภาพ และความเพลิดเพลิน ผู้ที่เข้า

¹ Mark James, "Liability for Professional Athletes' Injuries: a comparative analysis of where the risk lies", **Journal of Current Legal Issues**. (2006), Available from <http://usir.salford.ac.uk/1058/1/james1.pdf> (Accessed 14 February 2019)

² Mark James & David McArdle, "Are you experienced? 'Playing cultures', sporting rules and personal injury litigation after Caldwell v Maguire", **The Tort Law Review**. (2005), Available from http://usir.salford.ac.uk/1055/2/Tort_Law_Review_V13_3_Are_you_experienced.pdf (Accessed 14 February 2019)

มาเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับการแข่งขันกีฬาที่อาจได้ประโยชน์หรือเสียประโยชน์จากการแข่งขันกีฬา ย่อมถือเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในแวดวงกีฬา (Sports Stakeholders)³ เช่น สมาคมกีฬา (Associations) สโมสรกีฬา (Clubs) ผู้ฝึกสอนกีฬา (Coach) นักกีฬา (Players) และผู้ชมการแข่งขันกีฬา (Spectators) เป็นต้น

เมื่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในแวดวงกีฬาพยายามพัฒนาหรือเข้ามามีส่วนร่วมสร้างเกมการแข่งขันกีฬาในแต่ละชนิดกีฬาให้เป็นระบบแบบแผน ภายใต้การกำหนดกรอบแนวทางปฏิบัติหรือการวางระเบียบกำกับกับเกมการแข่งขันกีฬาเพื่อให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในแวดวงกีฬาต้องปฏิบัติตาม ย่อมถือเป็นการพัฒนาการละเล่นกีฬาทั่วไปให้กลายเป็นการเป็นการเล่นกีฬาอาชีพ (Professionalism)⁴ ผ่านการมีปฏิสัมพันธ์ของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในแวดวงกีฬาอาชีพอย่างเป็นระบบ (System)⁵ ซึ่งผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในแวดวงกีฬาอาชีพพึงต้องมีความรู้ความสามารถเฉพาะในการจัดการแข่งขันกีฬาหรือการเล่นในแต่ละชนิดกีฬา พึงยึดถือขนบธรรมเนียมประเพณีและมีจิตสำนึกในการเล่นกีฬาอย่างบริสุทธิ์ยุติธรรมร่วมกัน (ภายใต้การดูแลขององค์กรกำกับกีฬาหรือสถาบันกีฬาที่เป็นทางการ) และพึงต้องคำนึงถึงประโยชน์สาธารณะอย่างหนึ่งอย่างใดในแวดวงกีฬาอาชีพ ที่จะต้องมาเหนือประโยชน์ส่วนตน

อย่างไรก็ตาม ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในแวดวงกีฬาอาชีพอาจกลายมาเป็นผู้กระทำละเมิดหรือผู้ให้ผู้อื่นไปกระทำละเมิดได้ รวมไปถึงนิติบุคคลที่เป็นสโมสรกีฬาหรือองค์กรกำกับกีฬาก็อาจกลายมาเป็นผู้กระทำละเมิดได้หากมีการกระทำละเมิดภายใต้ขอบวัตถุประสงค์ของนิติบุคคลหรือมีการกระทำละเมิดที่ผู้แทนนิติบุคคลดังกล่าวได้กระทำไปภายใต้ขอบวัตถุประสงค์ของนิติบุคคล ในทางกลับกันผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในแวดวงกีฬาอาชีพอาจกลายมาเป็นผู้ถูกกระทำละเมิดได้เช่นเดียวกัน⁶ เพราะมีส่วนได้ส่วนเสียในแวดวงกีฬาอาชีพอาจได้รับความเสียหายจากการกระทำละเมิดที่เกิดขึ้นจากการแข่งขันกีฬาหรือกิจกรรมที่เกิดขึ้นมาจาก

³ Richard Lewis & Annette Morris, *Tort Law Culture in the United Kingdom: Image and Reality in Personal Injury Compensation*, Cardiff University, 2012, p. 232.

⁴ Neil Partington, "Sports coaching and the law of negligence: implications for coaching practice", *Sports Coaching Review*. (2016): 93-105.

⁵ Richard Parrish, *Sports law and policy in the European Union*, Manchester University Press, 2003, pp. 249-250.

⁶ Steve Greenfield, AJ Karstens, Guy Osborn & JP Rossouw, "Reconceptualising the standard of care in sport: The case of youth rugby in England and South Africa", *African Law Journal Online*. (2015): 2184-2217.

การกีฬาอาชีพ⁷ เช่น การใช้ความรุนแรง (Violence) ความประมาทเลินเล่อ (Negligence) และการบาดเจ็บเสียหายส่วนบุคคล (Personal Injury) เป็นต้น

ด้วยเหตุนี้ กฎหมายลักษณะละเมิดอาจถูกนำมาใช้กำหนดความรับผิดชอบทางแพ่ง (Civil Liability) ของผู้กระทำละเมิดที่เป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในแวดวงกีฬาอาชีพ⁸ โดยผู้ถูกระทำละเมิดที่เป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในแวดวงกีฬาอาชีพที่ได้รับความเสียหาย ย่อมมีสิทธิที่จะได้รับการเยียวยาخذใช้ค่าสินไหมทดแทนอันเนื่องมาจากการกระทำละเมิดอันเป็นการกระทำที่กระทบสิทธิของตน อีกประการหนึ่งในส่วนของนักกีฬาอาชีพ (Professional Sports Players) ซึ่งถือว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญกับความเสี่ยงค่อนข้างสูง เนื่องจากมีนักกีฬาอาชีพบางส่วนมักได้รับความบาดเจ็บทางร่างกายหรือเสียชีวิตจากการแข่งขันกีฬาหรือการทำกิจกรรมเพื่อเตรียมตัวแข่งขันกีฬา นักกีฬาอาชีพฟ้องร้องเรียกค่าสินไหมทดแทนอันเป็นผลมาจากความผิดพลาดของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในแวดวงกีฬาอาชีพ และมักจะถูกฟ้องเรียกค่าเสียหาย (Damages) หรือค่าสินไหมทดแทน (Compensations) เป็นจำนวนเงินมาก⁹ ทำให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในแวดวงกีฬาอาชีพต้องมีภาระในการที่จะต้องชดใช้ค่าเสียหายหรือค่าสินไหมทดแทนเหล่านั้น ซึ่งการกระทำละเมิดที่เกิดขึ้นจากการแข่งขันกีฬาหรือการทำกิจกรรมเพื่อเตรียมตัวแข่งขันกีฬาย่อมถือเป็นละเมิดทางการกีฬา (Sports Torts)

ละเมิดทางการกีฬาเป็นนิติเหตุที่ก่อให้เกิดผลในทางกฎหมายอย่างหนึ่ง (Legal Cause) กล่าวคือ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในแวดวงกีฬาอาชีพรายหนึ่งรายใดอาจไม่ได้สมครใจที่จะก่อให้เกิดนิติสัมพันธ์ระหว่างบุคคล หากแต่เมื่อมีการกระทำอันก่อให้เกิดความเสียหายต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในแวดวงกีฬาอาชีพรายอื่นแล้ว และมีกฎหมายกำหนดเอาไว้ให้ถือเอาว่าการกระทำดังกล่าวถือเป็นความผิดทางแพ่ง (Civil Wrong)¹⁰ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในแวดวงกีฬาอาชีพก็ต้องผูกพันชดใช้ค่าเสียหายหรือค่าสินไหมทดแทน เพื่อให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในแวดวงกีฬาอาชีพรายอื่นที่ถูกกระทำละเมิดกลับคืนสู่ฐานะเดิม รวมไปถึงผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในแวดวงกีฬาอาชีพที่ถูกกระทำละเมิดอาจร้องขอต่อศาลให้ศาลสั่งให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในแวดวงกีฬา

⁷ Neil Partington, "Legal liability of coaches: a UK perspective", *International Sports Law Journal*. (2014): 232-241.

⁸ Richard Caddell, "The Referee's Liability for Catastrophic Sports Injuries - A UK Perspective", *Marquette Sports Law Review*. (2005): 415-424.

⁹ Pauline Sadler & Rob Guthrie, "Sports Injuries and the Right to Damages", *Sports Administration*. (2001): 9-14.

¹⁰ Joachim Dietrich & Iain Field, "The 'Reasonable Tort Victim': Contributory negligence, standard of care and the 'equivalence theory'", *Melbourne University Law Review*. (2018): 602-646.

อาชีพรายอื่นที่ได้กระทำละเมิด กระทำการบางอย่างหรือดเว้นกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใด เพื่อเยียวยาให้ผู้ถูกกระทำละเมิดกลับคืนสู่ฐานะเดิม

ผู้เขียนเห็นว่าการศึกษาวិเคราะห์หลักเกณฑ์เกี่ยวกับข้อกำหนดความรับผิดชอบทางแพ่ง อันเกี่ยวเนื่องกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในแวดวงกีฬาในภาษาอังกฤษนั้น มีส่วนสำคัญที่จะทำให้ เกิดการพัฒนาองค์ความรู้ด้านกฎหมายละเมิดทางการกีฬาอันเป็นบริบทหนึ่งของแขนงวิชา กฎหมายกีฬา (Context of Sports Law) ให้ทันต่อพัฒนาการของปัญหาทางกฎหมายกับ ความเป็นกีฬาอาชีพสมัยใหม่มากยิ่งขึ้น

2. ละเมิดทางการกีฬา

นักกีฬาอาชีพ (Professional Athletes) อาจต้องเผชิญกับความเสียหายหลายประการ ในการเข้ามามีส่วนร่วมกับเกมการแข่งขันกีฬาในนามของสโมสรกีฬาหรือสมาคมกีฬาที่สังกัด ตั้งแต่กระบวนการเตรียมตัวฝึกซ้อมกีฬาไปจนถึงการลงแข่งขันกีฬา (อันเป็นส่วนหนึ่งของการ ปฏิบัติงาน) ความเสี่ยงดังกล่าวอาจเกิดขึ้นมาจากอุบัติเหตุหรือความผิดพลาดบางประการ อันเนื่องมาจากประมาทเลินเล่อในแวดวงกีฬา (Negligence in Sports) การปฏิบัติงานใน ฐานะนักกีฬาอาชีพ นักกีฬาอาชีพก็เป็นอาชีพที่ต้องอาศัยความรู้ ความสามารถ และทักษะ ทางการกีฬาตามแต่ละชนิดกีฬา หากแต่ในบางกรณีที่มีความผิดพลาดในการฝึกซ้อมกีฬาหรือ การแข่งขันกีฬามีส่วนจากการกระทำที่ประมาทเลินเล่อ ปราศจากความระมัดระวังรอบคอบ และการทำกิจกรรมทางการกีฬาโดยไม่ได้นำคำนึงถึงมาตรฐานหรือจริยธรรมในการเป็นนักกีฬา อาชีพ ก็อาจทำให้นักกีฬาอาชีพหรือสโมสรอันเป็นต้นสังกัดของนักกีฬาดังกล่าวถูกฟ้องร้อง เรียกค่าเสียหายหรือค่าสินไหมทดแทนได้ ตัวอย่างเช่น นักกีฬาอาชีพอาจไปกระทำละเมิดต่อนักกีฬาอาชีพด้วยกัน (Player-to-Player Conduct)¹¹ เป็นต้น

นักกีฬาอาชีพก็สามารถเผชิญความเสี่ยงที่จะถูกกระทำละเมิดต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ และสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใด โดยผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในแวดวงกีฬาอื่น ๆ ที่มีส่วน เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับนักกีฬาอาชีพ (เช่น สโมสรกีฬาและผู้ฝึกสอนกีฬา) อาจใช้อำนาจสร้าง ความรุนแรงในแวดวงกีฬา (Violence in Sports)¹² ผ่านการขู่เข็ญบังคับหรือต่อรองให้นักกีฬา

¹¹ Mark James & David McArdle, "Player violence or violent players? Vicarious liability for sports participants", *The Tort Law Review*. (2004), Available from http://usir.salford.ac.uk/1056/2/Tort_Law_Review_V12_13_Player_Violence.pdf (Accessed 14 February 2019)

¹² Joachim Dietrich & Iain Field, "Understanding sports violence: revisiting foundational explorations Sport in Society", *Cultures, Commerce, Media, Politics*. (2016): 751-767.

ต้องอยู่ในภาวะที่จำยอมต้องกระทำการหรือดเว้นกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใด รวมไปถึงอาจแสดงอำนาจต่อนักกีฬาอาชีพหรือกลุ่มนักกีฬาอาชีพ เพื่อก่อให้เกิดผลกระทบต่อชีวิต ร่างกาย อนามัย เสรีภาพ ทรัพย์สิน หรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใด ความรุนแรงที่เคยเกิดขึ้นต่อนักกีฬาอาชีพ เช่น การทำร้ายร่างกายนักกีฬาอาชีพ (Assaults) การคุกคามทางเพศนักกีฬาอาชีพหญิง (Sexual Harassment) การจ้องจิกกลั่นแกล้งนักกีฬาอาชีพ (Bully) และพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมอื่น ๆ (Misbehavior) เมื่อนักกีฬาอาชีพถูกระทำการโดยใช้ความรุนแรงแล้ว นักกีฬาอาชีพอาจไม่กล้าเปิดเผยต่อบุคคลรอบข้างหรือต่อสาธารณชน เพราะยำเกรงอำนาจหรืออยู่ภายใต้อำนาจของผู้กระทำการโดยใช้ความรุนแรง ผลที่ตามมาก็อาจทำให้นักกีฬาอาชีพได้รับความกระทบกระเทือนทั้งทางร่างกายและจิตใจ เช่น แพทย์ผู้ทำการรักษานักกีฬาและสโมสรต้นสังกัดของนักกีฬาผู้ให้การฝึกฝนอบรมทักษะทางกีฬา (รวมถึงสถาบันการศึกษาที่นักกีฬาอาชีพสังกัดอยู่) ได้กระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดโดยไม่ได้ใช้ทักษะในการปฏิบัติตามความเหมาะสมต่อการเยียวยารักษาหรือการฝึกสอนอบรมนักกีฬา (Malpractice) จนทำให้เกิดอันตรายต่อชีวิตและร่างกายของนักกีฬา

ไม่เพียงแต่นักกีฬาอาชีพที่อาจเข้าไปเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับการกระทำละเมิดทั้งในฐานะที่เป็นผู้กระทำละเมิดกับผู้ถูกระทำละเมิดเท่านั้น หากแต่ผู้ชมการแข่งขันกีฬา (Fans) ก็อาจเป็นผู้กระทำละเมิดได้เช่นเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นผู้ชมการแข่งขันกีฬาไปกระทำละเมิดต่อผู้ชมการแข่งขันกีฬาด้วยกันก็ดี หรือผู้ชมการแข่งขันกีฬาไปกระทำละเมิดต่อนักกีฬาอาชีพก็ดี เช่น ผู้ชมการแข่งขันกีฬาฟุตบอลเข้าไปทำร้ายร่างกายผู้ชมการแข่งขันกีฬาฟุตบอลฝั่งตรงข้าม (Opposing fans) อีกทั้งผู้ชมการแข่งขันกีฬาอาจถูกสโมสรกีฬา (ทั้งสโมสรกีฬาที่ตนสนับสนุนหรือสโมสรกีฬาอื่นที่ตนไม่ได้สนับสนุน) กระทำละเมิดได้เช่นเดียวกัน เช่น ความเสียหายอันเนื่องมาจากวัสดุ อุปกรณ์ หรือผลิตภัณฑ์ของสโมสรกีฬาที่ส่งผลกระทบต่อผู้ชมการแข่งขันกีฬาที่เข้าไปชมการแข่งขันกีฬาในสนามกีฬาหรือที่ส่งผลกระทบต่อผู้ชมการแข่งขันกีฬาที่ติดตามรับชมการแข่งขันกีฬาภายนอกสนาม วัสดุ อุปกรณ์ หรือผลิตภัณฑ์ของสโมสรกีฬา อาจก่อให้เกิดอาการบาดเจ็บทางร่างกาย (Bodily Injury) หรือความเสียหายต่อทรัพย์สิน (Property Damage) ที่สโมสรกีฬาหรือผู้ผลิตสินค้าพึงต้องรับผิดชอบโดยการบาดเจ็บทางร่างกายหรือความเสียหายต่อทรัพย์สินนั้นอาจเป็นอุบัติเหตุที่คาดหมายได้จากการไม่ได้ใช้ความระมัดระวังของสโมสรกีฬาฟุตบอลหรือผู้ผลิตสินค้า เป็นต้น

นอกจากนี้ ยังมีกรณีของการกระทำละเมิดอื่น ๆ ที่อาจเกิดขึ้นในการปฏิบัติหน้าที่ของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่หน่วยงานรัฐในลักษณะที่ไปกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานของนักกีฬาอาชีพ การที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐออกกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐ อันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่หน่วยงานรัฐอาจ

ถูกตรวจสอบภายในหน่วยงานทางปกครองเองหรืออาจถูกตรวจสอบด้วยสถาบันตุลาการในความชอบด้วยกฎหมายของขั้นตอน กระบวนการและการออกคำสั่งอันเป็นการกระทบสิทธิและเสรีภาพของนักกีฬาอาชีพ เช่น การดำเนินการควบคุมการใช้สารต้องห้ามทางการกีฬา (Anti-Doping) ในลักษณะที่ขัดต่อกฎหมายไม่สอดคล้องกับหลักคุ้มครองสิทธิมนุษยชนตามรัฐธรรมนูญและการออกคำสั่งลงโทษนักกีฬาที่กระทำผิดโดยใช้สารต้องห้ามที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย¹³ รวมไปถึงการเลือกปฏิบัติ (Discrimination) เพียงเพราะนักกีฬามีความแตกต่างในเรื่องของอายุ ความพิการทางกาย การแปลงเพศ การแต่งงานและการใช้ชีวิตคู่ การตั้งครรภ์ และการคลอดบุตร สีดวง ศาสนาและความเชื่อ เพศ และรสนิยมทางเพศ¹⁴ เป็นต้น

ความรับผิดเพื่อละเมิดทางการกีฬา (Sports Liability) ก็อาจเป็นได้ทั้งความรับผิดเพื่อละเมิดอันเกิดจากการกระทำของตนเอง ความรับผิดเพื่อละเมิดอันเกิดจากการกระทำของบุคคลอื่น และความรับผิดทางละเมิดอันเกิดจากทรัพย์สิน รวมไปถึงความรับผิดเพื่อละเมิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา เหตุละเมิดที่ทำให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในแวดวงกีฬาจะต้องรับผิดชอบนั้น ก็ถือเป็นความเสี่ยง (Risks) ประการหนึ่ง กล่าวอีกนัยหนึ่งโอกาสที่จะเกิดความเสียหายหรือเกิดภัยต่อชีวิต ร่างกาย อนามัย เสรีภาพ ทรัพย์สิน หรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดจากการแข่งขันกีฬาหรือการเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการกีฬาก็เป็นความเป็นไปได้ที่มีความเสียหายเกิดขึ้น เช่น โอกาสที่จะได้รับการบาดเจ็บจากการกีฬา (Sports-Related Injuries) ไม่ว่าจะการบาดเจ็บนั้นอาจเกิดขึ้นจากพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของผู้เล่นกีฬา ฝ่ายตรงข้ามหรือผู้ฝึกสอนกีฬา (Unreasonable Behavior) กับอาจเกิดขึ้นจากความเสียหายอันเกิดจากเครื่องมืออุปกรณ์ทางการกีฬา (Equipment Failure) แล้วผู้เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องจะต้องเข้ามารับผิดชอบใช้ค่าเสียหายก็อาจเป็นตัวผู้กระทำละเมิดเอง

อย่างไรก็ตาม การแข่งขันกีฬามีตามกฎเกณฑ์ของการแข่งขันแต่ละชนิดกีฬาหรือกติกาอันเป็นที่ยอมรับอย่างสากลในแวดวงกีฬา ยอมรับความเสี่ยงภัยโดยสมัครใจ (voluntary assumption of risk)¹⁵ หรือเรียกในภาษาละตินว่า “Volenti” การเล่นกีฬาในบางชนิดกีฬาอาจต้องมีการปะทะกันระหว่างผู้เล่นที่ลงแข่งขันทั้งสองฝ่ายไปบ้าง ก็ถือว่าเป็นการลงแข่งขันภายใต้กฎเกณฑ์หรือกติกาเดียวกัน แต่ผู้เล่นที่ลงแข่งขันทั้งสองฝ่ายก็ไม่ได้ยินยอมให้ผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามสามารถกระทำต่อชีวิตและร่างกายของตนได้อย่างไร้ขีดจำกัดหรือยอมให้

¹³ Peter Charlsh, “Drugs in sport”, *Legal Information Management*. (2012): 109-120.

¹⁴ James Dornan, *A proposal for a Bill to make Scottish professional football clubs strictly liable for their supporters’ behaviour*, Scottish National Party, 2016, p. 10.

¹⁵ Lura Hess, “Sports and the Assumption of Risk Doctrine in New York”, *St. John's Law Review*. (2002): 457-482.

กระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดอันเป็นการกระทำที่อยู่ภายนอกกรอบกฎเกณฑ์หรือกติกาอันเป็นที่ยอมรับอย่างสากลในแวดวงกีฬา อีกประการหนึ่งผู้เล่นที่ลงแข่งขันกีฬาทั้งสองฝ่ายที่ให้ความยินยอมเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาก็ต้องใช้ความระมัดระวังในระหว่างเกมการแข่งขันกีฬา (possible care) ว่าจะไม่กระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดอันฝ่าฝืนกฎเกณฑ์กติกาของเกมการแข่งขันและไม่กระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดอันก่อให้เกิดความเสียหายแก่ชีวิตกับร่างกายของผู้เล่นฝ่ายตรงกันข้ามในคราวเดียวกัน การที่จะอ้างว่าความยินยอมของนักกีฬาผู้เสียหายจากอาการบาดเจ็บหรือเสียชีวิตทำให้ไม่ถือเป็นการกระทำละเมิด ภายใต้หลักความยินยอมไม่เป็นละเมิด หรือเรียกในภาษาลาตินว่า “Volenti non fit injuria” ย่อมต้องไม่ขัดต่อกฎเกณฑ์กติกาของการแข่งขันแต่ละชนิดกีฬาและไม่ขัดต่อหลักกฎหมายกีฬาที่มุ่งจะให้เกมการแข่งขันกีฬาเป็นไปด้วยความเรียบร้อย บริสุทธิ์ และยุติธรรม¹⁶

โดยสรุปแล้ว “ละเมิดทางการกีฬา” อาจหมายรวมถึงการกระทำหรือการจวนกระทำของบุคคลผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทางการกีฬาไม่ว่าจะเป็นองค์กรกำกับกีฬา (เช่น หน่วยงานราชการกำกับกีฬา สมาคมกีฬา และสโมสรกีฬา) ผู้ฝึกสอนกีฬา ผู้ตัดสินกีฬา นักกีฬา และผู้ชมการแข่งขันกีฬา อันเป็นผลให้เกิดความเสียหายต่อบุคคลอื่น ซึ่งความเสียหายที่เกิดขึ้นอาจเป็นความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำของบุคคลผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทางการกีฬา การกระทำของบุคคลอื่นบุคคลซึ่งมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์หรืออยู่ภายใต้ความดูแลของบุคคลผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทางการกีฬา หรือความเสียหายที่เกิดจากทรัพย์สินที่อยู่ในความครอบครองดูแลของบุคคลผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทางการกีฬา¹⁷ ผู้ต้องเสียหายจากละเมิดทางการกีฬาก็ชอบที่จะได้รับการเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้น ผ่านการชดเชยค่าสินไหมทดแทนจากบุคคลผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทางการกีฬาหรือเรียกร้องให้บุคคลผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทางการกีฬาปฏิบัติอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อเยียวยาความเสียหายให้ผู้ต้องเสียหายกลับคืนสู่ฐานะเดิม สิ่งสำคัญที่กฎหมายละเมิดทางการกีฬาทั้งที่เกิดจากวางหลักเกณฑ์เอาไว้เป็นลายลักษณ์อักษรก็ดี (ระบบลายลักษณ์อักษร) หรือการวางหลักเกณฑ์โดยคำพิพากษาของศาลก็ตาม (ระบบจารีตประเพณี) ย่อมล้วนแล้วแต่ประสงค์จะทำให้ผู้ต้องเสียหายกลับคืนสู่สภาพเดิมก่อนถูกละเมิดให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ในทำนองเดียวกันเหตุผลละเมิดจากอุบัติเหตุหรือความประมาทเลินเล่อจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทางการกีฬาได้สร้างเกณฑ์ (criteria) ขึ้นมาให้ผู้คนในแวดวงกีฬาหันมาใส่ใจกับความเสี่ยงเนื่องมาจากเหตุผลที่อาจเกิดขึ้นในการมีส่วนร่วมในกิจกรรมกีฬาและการมีส่วนร่วมกับการแข่งขันกีฬา ตลอดจนแวดวงธุรกิจประกันภัยก็ได้พัฒนาผลิตภัณฑ์ประกันภัย

¹⁶ Gary E. Siskind, “Liability for Injuries to Spectators”, *Osgoode Hall Law Journal*. (1968): 305-315.

¹⁷ John O. Spengler & Bruce B. Hronek, *Legal Liability in Recreation Sports and Tourism*, Sagamore Publishing, 2011, pp. 33-40.

กีฬาอาชีพ (professional sports insurance) เพื่อประกันความเสียหายอันเกิดจากอุบัติเหตุ หรือความประมาทเลินเล่อจากการมีส่วนร่วมในกิจกรรมกีฬาและการมีส่วนร่วมกับการแข่งขัน กีฬา

3. คดีละเมิดทางการกีฬาในประเทศอังกฤษ

ในหลายประเทศ (ทั้งประเทศที่ใช้ระบบจารีตประเพณีและระบบลายลักษณ์อักษร) ศาลยุติธรรมได้มีบทบาทเข้ามาวางบรรทัดฐานคำพิพากษาคดีละเมิดทางการกีฬาเอาไว้ในหลายประเด็นด้วยกัน โดยศาลยุติธรรมได้นำเอาหลักกฎหมายละเมิดตามกฎหมายจารีตประเพณี (คอมมอนลอว์) มาปรับใช้กฎหมาย (apply) ให้เข้ากับประเด็นข้อเท็จจริงเฉพาะคดีที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะในคดีที่มีนักกีฬาอาชีพไปกระทำละเมิดอันไปกระทบต่อสิทธิของบุคคลอื่น หรือคดีที่นักกีฬาอาชีพถูกบุคคลอื่นกระทำการอันกระทบสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใด รวมไปถึงคดีละเมิดที่บุคคลในแวดวงกีฬาเข้าไปเกี่ยวข้องสัมพันธ์ด้วย

ในประเทศอังกฤษ ศาลยุติธรรมอังกฤษได้เคยวางบรรทัดฐานเกี่ยวกับละเมิดทางการกีฬาเอาไว้ในคำพิพากษาหลายคดีด้วยกัน โดยมากคดีต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในระบบกฎหมายจารีตประเพณี (คอมมอนลอว์) ในประเทศอังกฤษมักเป็นคดีที่เกิดขึ้นจากความประมาทเลินเล่ออันเกิดจากการแข่งขันกีฬา (cases of sporting negligence) หากคดีดังกล่าวตัวผู้กระทำไม่ได้กระทำโดยเจตนา แต่กระทำโดยไม่ได้ใช้ความระมัดระวังซึ่งบุคคลในภาวะนั้นจักต้องมีตามวิสัยและพฤติการณ์ และผู้กระทำอาจใช้ความระมัดระวังเช่นนั้นได้ ตามหน้าที่ที่ตนพึงมี (duty of care) แต่หาได้ใช้ให้เพียงพอไม่ ตัวอย่างคดีละเมิดทางการกีฬาที่เคยเกิดขึ้นในประเทศอังกฤษ เช่น

(ก) คดี R v Bradshaw [1878] Cox CC, 83 คดีนี้เป็นคดีที่จำเลยถูกกล่าวหาว่าได้กระทำผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา (guilty of manslaughter) ในระหว่างการแข่งขันกีฬาฟุตบอล โดยโจทก์อ้างว่าจำเลยได้เข้าปะทะโจทก์บริเวณท้องของโจทก์อย่างรุนแรง ในขณะที่มีการชุลมุนแย่งบอลระหว่างโจทก์ จำเลย และผู้เล่นคนอื่น ๆ กลางอากาศ ซึ่งกรรมการผู้ตัดสินได้เห็นเหตุการณ์ดังกล่าวจึงได้ตัดสินให้จำเลยต้องรับผิด ต่อมาศาลยุติธรรมอังกฤษได้วินิจฉัยว่าการกระทำของจำเลยไม่ถือว่าเป็นความผิด เพราะการกระทำของจำเลยเป็นการกระทำในการเล่นเกมกีฬาหรือการแข่งขันกีฬาที่มีกฎเกณฑ์การแข่งขันกีฬาฟุตบอลมารองรับแล้ว การกระทำในการเล่นเกมกีฬาหรือการแข่งขันกีฬา แม้ว่าจะทำให้ผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามได้รับบาดเจ็บไปบ้าง ก็ถือว่าเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายหรือมีอำนาจที่จะกระทำโดยชอบด้วยกฎหมาย (lawful) กล่าวคือ มีกฎเกณฑ์การแข่งขันกีฬาฟุตบอลให้อำนาจทั้งโจทก์และจำเลยในการลงแข่งขันกีฬาฟุตบอล เมื่อจำเลยมีอำนาจลงแข่งขันกีฬาฟุตบอลและด้วยธรรมชาติของเกมการแข่งขันกีฬาฟุตบอลก็อาจมีการปะทะระหว่างผู้เล่นฝั่งตรงกันข้ามไปบ้าง ก็ถือว่าเป็น

กฎเกณฑ์การแข่งขันกีฬาฟุตบอลให้อำนาจทั้งสองฝ่าย จึงไม่ถือว่าเป็นการกระทำมิชอบด้วยกฎหมาย (unlawful) ศาลยุติธรรมอังกฤษจึงได้พิพากษายกฟ้องในคดีดังกล่าว

(ข) คดี **R v Moore (1898) 14 TLR 229** ในระหว่างการแข่งขันกีฬาฟุตบอล จำเลยถูกกล่าวหาว่าได้จงใจกระโดดพุ่งเข้าปะทะโจทก์ผู้เล่นอีกฝ่าย โจทก์ได้กล่าวอ้างว่าจำเลยกระทำผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา แม้จำเลยไม่ได้มีการกระทำโดยเจตนา การกระทำของจำเลยดังกล่าวไม่เพียงจะเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนต่อกฎเกณฑ์การแข่งขันกีฬาฟุตบอล (foul charge against an opposing player) แต่ยังสามารถก่อให้เกิดโจทก์ผู้เล่นอีกฝ่ายถึงแก่ความตายได้รับความเสียหายแก่ชีวิตแล้วอันถือเป็นการกระทำละเมิดอย่างหนึ่ง ต่อมาศาลยุติธรรมอังกฤษได้วินิจฉัยว่าในการแข่งขันกีฬาฟุตบอลถือว่าผู้เล่นกีฬาฟุตบอลเองย่อมมีอำนาจที่จะลงเล่นเกมการแข่งขันดังกล่าวโดยมีกฎเกณฑ์การแข่งขันกีฬาฟุตบอลให้อำนาจ แล้วผู้เล่นเองต้องมีหน้าที่ระมัดระวังในฐานะที่เป็นนักกีฬาฟุตบอลที่ต้องระมัดระวังไม่ให้เกิดการกระทบต่อเนื้อตัวร่างกายของบุคคลอื่นหรือก่อให้เกิดความเสียหายต่อชีวิตและร่างกายของบุคคลอื่น (being careful to restrain themselves) โดยกฎเกณฑ์การแข่งขันกีฬาฟุตบอลไม่ได้ให้สิทธิแก่บุคคลหนึ่งบุคคลใดในการกระทำละเมิดต่อผู้เล่นกีฬาฟุตบอลฝ่ายตรงข้าม จนเป็นเหตุให้ผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามได้รับบาดเจ็บหรือถึงแก่ความตาย ศาลยุติธรรมอังกฤษจึงได้พิพากษาว่าจำเลยได้กระทำความผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา (crime of manslaughter)

(ค) คดี **Condon v Basi [1985] 1 WLR 866** ในระหว่างการแข่งขันฟุตบอลในลีก Leamington อันเป็นลีกการแข่งขันท้องถิ่น โจทก์เป็นผู้เล่นฟุตบอลในสโมสร Whittle Wanderers F.C. เกิดขาหัก (broken leg) ซึ่งเกิดมาจากการปะทะกับจำเลยที่เป็นผู้เล่นของสโมสร Khalso Football F.C. Club โจทก์จึงได้นำคดีมาฟ้องต่อศาลยุติธรรมอังกฤษ จึงมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่าจำเลยมีหน้าที่พึงระวังไม่ให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ (Duty to Care) ในระหว่างที่เกมการแข่งขันกีฬาฟุตบอลกำลังดำเนินอยู่หรือไม่ หากเกิดความเสียหายขึ้นมาแล้ว จำเลยต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายหรือไม่ ต่อมาศาลยุติธรรมอังกฤษได้วินิจฉัยว่าจำเลยได้กระทำละเมิดอันเป็นเพราะจำเลยละเลยไม่ได้ใช้ความระมัดระวัง (reckless) อย่างพอเพียง ตามวิสัยของผู้เล่นในลีกการแข่งขันท้องถิ่นพึงมี อีกทั้งจำเลยได้ใช้ความระมัดระวังต่ำไปกว่ามาตรฐานการใช้ความระมัดระวังอย่างเช่นนักกีฬาฟุตบอลในลีกท้องถิ่นพึงมีและวิญญูชนทั่วไปก็พึงคาดหวังให้นักกีฬาฟุตบอลที่ลงแข่งขันในลีกท้องถิ่นได้ใช้ในช่วงเกมการแข่งขัน

(ง) คดี **McCord v Cornforth and Swansea City Football Club, 19 Dec. 1998 unreported** ในเกมการแข่งขันระหว่างสโมสร Swansea F.C. และสโมสร Stockport F.C. เดือนมีนาคม 1993 นาย Brian McCord ผู้เล่นของสโมสร Stockport F.C. ได้ถูกนาย John Cornforth กัปตันทีมสโมสร Swansea F.C. กระทำโดยประมาทเล่นเล่อเป็นเหตุให้นาย Brian McCord ได้รับบาดเจ็บสาหัสที่ขาข้างขวาจนไม่สามารถลงเล่นการแข่งขันกีฬา

ฟุตบอลได้ตลอดชีวิต ศาลยุติธรรมจึงวินิจฉัยให้นาย John Cornforth ต้องชดใช้ค่าเสียหายให้กับนาย Brian McCord เป็นจำนวน 250,000 ปอนด์ (£250,000)

(จ) คดี **Caldwell v Maguire and Fitzgerald CA** ([2001] EWCA Civ 1054) คดีนี้โจทก์เป็นนักกีฬาขี่ม้าอาชีพ (professional jockey) ได้ถูกจำเลยซึ่งเป็นนักกีฬาขี่ม้าอาชีพ คู่แข่งขันฝ่ายตรงข้ามสองคนอาศัยอุบาย (manoeuvres) ทำให้โจทก์ได้รับบาดเจ็บ หลังจากที่มีการไต่สวนของสโมสรกีฬาขี่ม้า ก็พบว่าจำเลยได้กระทำโดยปราศจากความระมัดระวัง (careless) และกระทำการอันฝ่าฝืนกฎเกณฑ์การแข่งขันกีฬาขี่ม้าอาชีพอีกด้วย โจทก์จึงได้ฟ้องว่าจำเลยทั้งสองได้กระทำละเมิดโดยประมาท (tort of negligence) ต่อมาศาลยุติธรรมอังกฤษได้พิพากษาให้จำเลยทั้งสองปราศจากความผิด เพราะแม้ว่าในการแข่งขันจำเลยจะต้องปฏิบัติตามความระมัดระวังตามหน้าที่ที่ตนพึงมี (duty of care) ภายใต้กฎเกณฑ์การแข่งขันกีฬาขี่ม้าอาชีพ กล่าวคือ หน้าที่ดังกล่าวต้องเป็นหน้าที่ที่จะต้องพยายามหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดผลร้ายต่อชีวิตและร่างกายของผู้เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาขี่ม้าอาชีพคนอื่น ๆ (avoid causing injury) อย่างสมเหตุสมผลและสอดคล้องกับสถานการณ์ในขณะเกมการแข่งขันขี่ม้าดำเนินอยู่ อีกทั้งนักกีฬาขี่ม้าต้องใช้ความระมัดระวังซึ่งบุคคลในภาวะเช่นนั้นจักต้องมีตามวิสัยของนักกีฬาขี่ม้าอาชีพและพฤติกรรมของเกมการแข่งขันที่กำลังดำเนินอยู่ ถ้านักกีฬาขี่ม้าอาชีพอาจใช้ความระมัดระวังเช่นนั้นได้ แต่หาได้ใช้ให้เพียงพอไม่ ก็ถือว่าเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่อ แต่ทว่าในคดีนี้โจทก์ไม่อาจนำสืบได้ว่าหรือไม่ปรากฏหลักฐานชัดเจนว่าจำเลยทั้งสองได้กระทำการโดยละเลยไม่ได้ใช้ความระมัดระวัง (without evidence of reckless) ศาลยุติธรรมอังกฤษจึงพิพากษายกฟ้องในคดีดังกล่าว

(ฉ) คดี **Watson v British Boxing Board of Control** [2001] QB 1134 คดีนี้ นาย Michael Watson นักกีฬามวยอาชีพเป็นโจทก์ฟ้องคณะกรรมการควบคุมการแข่งขันมวยอาชีพบริติช (British Boxing Board of Control) ในฐานะจำเลย โดยโจทก์ได้กล่าวหาว่าจำเลยได้กระทำการโดยประมาทเลินเล่อ (negligence) โดยจำเลยในฐานะผู้จัดการแข่งขันมวยอาชีพพึงต้องมีหน้าที่จะต้องระมัดระวัง (duty of care) ในการจัดการแข่งขันกีฬามวยอาชีพ ซึ่งวิญญูชนทั่วไปพึงคาดหวังถึงการเตรียมการปฐมพยาบาลเบื้องต้นและการช่วยเหลือทางการแพทย์ต่อนักกีฬามวยอาชีพที่ได้รับการบาดเจ็บจากการแข่งขันอย่างทันที่ (medical care) ต่อมาโจทก์ได้รับบาดเจ็บในระหว่างการแข่งขันกีฬามวยที่จำเลยได้จัดขึ้น หากแต่จำเลยไม่ได้จัดเตรียมการปฐมพยาบาลหรือการช่วยเหลือทางการแพทย์อย่างทันที่ที่ส่งผลให้โจทก์ได้รับการรักษาอย่างล่าช้าและไม่ทันที่ที่ต่ออาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น โจทก์จึงต้องทนทุกข์ทรมานจากอาการบาดเจ็บจากการแข่งขัน ทั้งนี้ จำเลยในฐานะผู้จัดการแข่งขันกีฬามวยอาชีพพึงต้องใช้ความระมัดระวังซึ่งบุคคลในภาวะเช่นนั้นจักต้องมีตามวิสัยของผู้จัดการแข่งขันกีฬามวยอาชีพและพฤติกรรมของเกมการแข่งขันที่อาจมีนักกีฬาคนหนึ่งคนใด

ได้รับบาดเจ็บ จึงเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่อของจำเลยผู้จัดการแข่งขันกีฬามวยอาชีพ ศาลยุติธรรมอังกฤษได้พิพากษาให้จำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์เป็นจำนวนเงินเกือบ 1 ล้านปอนด์ (£1 million)

(ข) คดี **Vowles v Evans and Welsh Rugby Union Ltd. [2003] EWCA Civ 318; [2003] 1 WLR 1607** คดีดังกล่าวโจทก์ซึ่งเป็นนักกีฬารักบี้สมัครเล่นได้รับบาดเจ็บจากการแข่งขันอย่างรุนแรง จนทำให้เกิดอาการบาดเจ็บที่บริเวณคอระหว่างการแข่งขัน เป็นสาเหตุให้ต้องนั่งรถเข็นภายหลังจากเกิดอาการบาดเจ็บดังกล่าว จำเลยซึ่งเป็นกรรมการผู้ตัดสินการแข่งขันกีฬารักบี้สมัครเล่นรุ่นผู้ใหญ่ถูกกล่าวหาว่าไม่ได้บังคับใช้กฎเกณฑ์ของการแข่งขันกีฬารักบี้สมัครเล่นเพื่อลดความเสี่ยงที่จะเกิดอันตรายหรือลดโอกาสที่จะเกิดอาการบาดเจ็บของโจทก์ที่เป็นนักกีฬารักบี้สมัครเล่น โจทก์จึงกล่าวหาว่าจำเลยได้กระทำการโดยปราศจากความระมัดระวังที่ผู้ตัดสินการแข่งขันกีฬารักบี้ทั่วไปพึงมี (failed to exercise reasonable care) และอาการบาดเจ็บของโจทก์ที่เป็นนักกีฬารักบี้สมัครเล่นเป็นสิ่งที่พึงคาดหมายได้จากการแข่งขันกีฬารักบี้ (injury reasonably foreseeable) จำเลยซึ่งเป็นกรรมการผู้ตัดสินการแข่งขันกีฬารักบี้สมัครเล่นรุ่นผู้ใหญ่พึงต้องมีหน้าที่ที่จะต้องใช้ความระมัดระวังในขณะที่ตนกำลังตัดสินการแข่งขันที่กำลังดำเนินอยู่ ทั้งนี้ จำเลยในฐานะกรรมการผู้ตัดสินการแข่งขันกีฬารักบี้สมัครเล่นพึงต้องใช้ความระมัดระวังซึ่งบุคคลในภาวะเช่นนั้นจักต้องมีตามวิสัยของกรรมการผู้ตัดสินการแข่งขันกีฬารักบี้สมัครเล่นและพฤติกรรมของเกมการแข่งขันรักบี้ที่อาจมีนักกีฬารักบี้คนหนึ่งคนใดที่ลงทำการแข่งขันได้รับบาดเจ็บ ซึ่งกรรมการผู้ตัดสินการแข่งขันกีฬารักบี้สมัครเล่นอาจใช้ความระมัดระวังเช่นนั้นได้ แต่หาได้ใช้ให้เพียงพอไม่ จึงเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่อของจำเลยกรรมการผู้ตัดสินการแข่งขันกีฬารักบี้สมัครเล่น ศาลยุติธรรมอังกฤษจึงพิพากษาให้จำเลยต้องรับผิดชอบชดเชยค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์

(ข) คดี **Benjamin Collett v (1) Gary Smith (2) Middlesbrough Football and Athletics Company (1986) Ltd: QBD [2008]** คดีนี้นาย Benjamin Collett อดีตผู้เล่นทีมสโมสรสโมสร Manchester United F.C. ได้ลงเล่นในการแข่งขันกีฬาฟุตบอลระหว่างสโมสร Manchester United F.C. และทีมสโมสรสโมสร Middlesbrough F.C. ในขณะที่มีการแข่งขันอยู่นั้นนาย Benjamin Collett ได้ถูกนาย Gary Smith กระทำการโดยประมาท (negligent tackle) จนเป็นเหตุให้นาย Benjamin Collett เกิดอันตรายแก่ร่างกาย ได้แก่ การเกิดอาการบาดเจ็บอย่างร้ายแรงบริเวณขาขวา นาย Benjamin Collett จึงได้มาฟ้องต่อศาลยุติธรรมอังกฤษโดยฟ้องนาย Gary Smith เป็นจำเลยที่ 1 ในฐานะลูกจ้าง และฟ้องสโมสร Middlesbrough F.C. ในฐานะที่เป็นนายจ้างสโมสรต้นสังกัดของนาย Gary Smith โดยนาย Gary Smith ได้กระทำละเมิดในทางที่จ้าง (vicariously liable) ต่อมาศาลยุติธรรมอังกฤษได้พิจารณาพิพากษาให้นาย Benjamin Collett ได้รับค่าสินไหมทดแทนเพื่อเยียวยา

ความเสียหายทั้งที่เป็นค่าขาดรายได้ในอดีต (past loss of earnings) และค่าขาดรายได้ในอนาคต (prospective loss of earnings) คดีนี้มีข้อที่น่าสนใจอยู่ว่าศาลยุติธรรมอังกฤษได้ลดจำนวนค่าเสียหายตามที่โจทก์ขอให้จำเลยชดใช้ลงมา (discount) เป็นจำนวนร้อยละ 15 ของค่าขาดรายได้ในอนาคต แม้ว่าในคดีนี้อาการบาดเจ็บอย่างร้ายแรงบริเวณขาขวาของนาย Benjamin Collett ส่งผลต่อการประกอบอาชีพนักกีฬาฟุตบอล ทำให้ไม่สามารถทำมาหาได้หรือประกอบกิจการงานจากการเล่นกีฬาฟุตบอลอาชีพได้ตามปกติ รวมไปถึงการขาดโอกาสในการเข้าร่วมการแข่งขันพรีเมียร์ลีก (หรือพรีเมียร์ลีก (Premiership)) ในปี 2007 ถึง 2008 ซึ่งหากนาย Benjamin Collett ได้มีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันพรีเมียร์ลีกแล้วจะทำให้รายได้ในอนาคตมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นในอัตราร้อยละ 15 แต่เมื่อศาลยุติธรรมอังกฤษได้พิเคราะห์แล้วเห็นว่าโอกาสที่นาย Benjamin Collett จะเข้าร่วมการแข่งขันพรีเมียร์ลีกไม่สูงมาก ด้วยเหตุนี้เองศาลยุติธรรมอังกฤษจึงปฏิเสธไม่ใช้ Ogden Table¹⁸ มากำหนดค่าขาดรายได้จากการสูญเสียความสามารถในการเป็นนักกีฬาฟุตบอลอาชีพ

4. บทวิเคราะห์คดีละเมิดทางการกีฬาในประเทศอังกฤษ

จากที่กล่าวถึงตัวอย่างคดีละเมิดทางการกีฬาในข้างต้น ที่ศาลยุติธรรมอังกฤษได้เคยพิจารณาพิพากษาเอาไว้ เมื่อพิจารณาถึงข้อพิพาทระหว่างผู้กระทำละเมิดกับผู้ถูกละเมิดล้วนแล้วแต่เป็นคดีอันเป็นคดีข้อพิพาทระหว่างนักกีฬาอาชีพกับนักกีฬาอาชีพด้วยกันเอง คดีข้อพิพาทระหว่างนักกีฬาอาชีพกับกรรมการผู้ตัดสินกีฬาอาชีพ คดีข้อพิพาทระหว่างองค์กรกำกับกีฬาในฐานะที่เป็นผู้จัดการแข่งขันกีฬาอาชีพกับนักกีฬาอาชีพ และเป็นคดีในเรื่องดังต่อไปนี้

¹⁸ ตั้งแต่ปี 1998 เป็นต้นมา House of Lords ของประเทศอังกฤษได้อนุมัติให้ศาลยุติธรรมอังกฤษใช้ Ogden Table มาประเมินความเสียหายในอนาคตที่เป็นตัวเงิน โดย Ogden Table ได้รับการพัฒนามาจนถึงฉบับตีพิมพ์ครั้งที่ 6 (The 6th edition of the Ogden Tables) ในปี 2007 ศาลยุติธรรมในอังกฤษอาศัยการคำนวณค่าขาดรายได้ในอนาคตเนื่องมาจากอาการบาดเจ็บ โดยอาศัยความไม่แน่นอนระหว่างระยะเวลาที่ขาดรายได้ อันเกิดจากความเสี่ยงที่เกิดขึ้นมาจากการตายและความไม่แน่นอนของระยะเวลาในการทำงาน ศาลยุติธรรมอังกฤษจะใช้ Ogden Table มาคิดคำนวณมูลค่าปัจจุบันของรายได้ในอนาคตที่สูญเสียไปอันเนื่องมาจากอาการบาดเจ็บ ปัจจุบันคำนวณรายได้ในอนาคตที่สูญเสียไปอันเนื่องมาจากอาการบาดเจ็บของ Ogden Table ต้องคิดถึงปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่ รายได้ ระดับการศึกษา การทำงาน สุขภาพ และเพศ

โปรดดูเพิ่มเติมใน สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์ และคณะ, การวิเคราะห์กฎหมายด้วยวิธีทางเศรษฐศาสตร์ : การคิดค่าเสียหายในคดีละเมิด ภายใต้โครงการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์กฎหมายด้วยวิธีทางเศรษฐศาสตร์, สถาบันวิจัยและพัฒนา คัด สำนักงานศาลยุติธรรมและสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2553, หน้า 3-13.

คดีข้อพิพาทระหว่างนักกีฬากับนักกีฬาด้วยกันเอง ได้แก่ คดีที่นักกีฬาอาชีพในฐานะที่เป็นผู้กระทำละเมิดไม่ได้ตั้งใจ แต่กระทำไปโดยปราศจากความระมัดระวังอย่างเช่นนักกีฬาอาชีพในชนิดกีฬานั้น ๆ พึงต้องใช้ในการแข่งขันกีฬาระดับกีฬาอาชีพ ซึ่งนักกีฬาอาชีพในภาวะเช่นนั้นจึงต้องมีตามวิสัยและพฤติการณ์ และผู้กระทำละเมิดอาจใช้ความระมัดระวังอย่างเช่นนักกีฬาอาชีพในชนิดกีฬานั้น ๆ แต่ก็ได้ใช้ความระมัดระวังตามปกติวิสัยของนักกีฬาอาชีพในแต่ละชนิดกีฬาที่ต้องมีความรู้ในกฎเกณฑ์กติกาและความสามารถใช้ทักษะทางการกีฬาของตนที่ไม่ก่ออันตรายต่อนักกีฬาฝั่งตรงกันข้ามหรือหลีกเลี่ยงไม่ใช้ความรุนแรงในการแข่งขันกีฬาอาชีพ อีกทั้งยังมีคดีที่ผู้กระทำละเมิดตั้งใจทำร้ายร่างกายทำให้เกิดอันตรายถึงแก่ชีวิต โดยนักกีฬาอาชีพอาจไม่ได้มีเจตนาทำให้นักกีฬาฝั่งตรงกันข้ามได้รับอันตรายถึงแก่ชีวิตตั้งแต่แรก แต่เมื่อเป็นการจงใจทำร้ายร่างกายจนทำให้นักกีฬาฝั่งตรงกันข้ามถึงแก่ความตายแล้ว การกระทำดังกล่าวก็ถือได้ว่าเป็นการกระทำละเมิดแล้ว นักกีฬาอาชีพผู้กระทำละเมิดจำต้องรับผิดชอบจากการกระทำของตน

คดีข้อพิพาทระหว่างองค์กรกำกับกีฬาในฐานะที่เป็นผู้จัดการแข่งขันกีฬากับนักกีฬา ได้แก่ คดีที่องค์กรกำกับกีฬา (เช่น คณะกรรมการกีฬา สมาคมกีฬา และชมรมกีฬา) ในฐานะผู้จัดการแข่งขันกีฬาอาชีพไม่ได้ใช้ความระมัดระวังตามวิสัยและพฤติการณ์ ไม่ให้เกิดความผิดพลาดอันอาจส่งผลต่อชีวิตและร่างกายของนักกีฬาอาชีพผู้เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาชีพ อันเป็นกิจกรรมที่องค์กรกำกับกีฬาได้จัดขึ้นมา การที่องค์กรกำกับกีฬาในฐานะผู้จัดการแข่งขันกีฬาอาชีพไม่ได้จัดให้มีการดูแลสุขภาพอนามัยและการรักษาความปลอดภัยในชีวิตที่เหมาะสม โดยไม่มีมาตรการหรืออุปกรณ์ทางการแพทย์มารองรับความเสี่ยงที่จะเกิดอุบัติเหตุหรืออันตรายแก่ร่างกายหรือชีวิตของนักกีฬาอาชีพที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬา ย่อมไม่ใช่วิสัยขององค์กรกำกับกีฬาในฐานะผู้จัดการแข่งขันกีฬาอาชีพพึงกระทำหรือปฏิบัติในการจัดกิจกรรมการแข่งขันกีฬาระดับอาชีพ ถือได้ว่าองค์กรกำกับกีฬาได้ประมาทเลินเล่อ เมื่อเกิดความเสียหายต่อชีวิตและร่างกายของนักกีฬาอาชีพที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแล้ว เพราะการปราศจากมาตรการหรืออุปกรณ์ทางการแพทย์มารองรับความเสี่ยงที่จะเกิดอุบัติเหตุหรืออันตรายแก่ร่างกายหรือชีวิตของนักกีฬาอาชีพที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬา ก็ย่อมเป็นผลโดยตรงจากการกระทำขององค์กรกำกับกีฬาในฐานะผู้จัดการแข่งขันกีฬาอาชีพ เช่นว่านี่องค์กรกำกับกีฬาในฐานะผู้จัดการแข่งขันกีฬาอาชีพต้องรับผิดชอบต่อนักกีฬาอาชีพที่ได้ถึงแก่ความตายหรือได้รับบาดเจ็บ

ข้อพิพาทระหว่างนักกีฬากับกรรมการผู้ตัดสินกีฬา ได้แก่ คดีที่กรรมการผู้ตัดสินการแข่งขันกีฬามีหน้าที่ต้องใช้ความระมัดระวังตามวิสัยและพฤติการณ์พิเศษในการแข่งขันกีฬาที่กำลังดำเนินอยู่ เพื่อลดความเสี่ยงที่จะเกิดอันตรายหรือลดโอกาสที่จะเกิดอาการบาดเจ็บของนักกีฬาสมัครเล่นหรืออาชีพ ถ้ากรรมการผู้ตัดสินการแข่งขันกีฬาอาจใช้ความระมัดระวังเช่นว่า

นั้นได้ แต่หาได้ใช้ให้เพียงพอไม่ จึงเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่อของกรรมการผู้ตัดสิน การแข่งขันกีฬา

นอกจากนี้ คดีละเมิดทางการกีฬาในข้างต้น ที่ศาลยุติธรรมอังกฤษได้เคยวินิจฉัยเอาไว้ เมื่อพิจารณาถึงประเด็นการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ โดยทั่วไปมักเป็นคดีที่โจทก์ บรรยายฟ้องมาว่าจำเลยได้กระทำโดยประมาทเลินเล่อ (negligence actions) หรือประมาท เลินเล่ออย่างร้ายแรง (gross negligence actions) จนก่อให้เกิดความตาย (death) หรือ อาการบาดเจ็บต่อร่างกาย (injuries) ของนักกีฬาที่ลงทำการแข่งขันในแต่ละชนิดกีฬา โดยที่ ผู้กระทำละเมิดอาจไม่ได้จงใจจะให้เกิดความเสียหายในชั้นแรก แต่กระทำไปโดยปราศจาก ความระมัดระวัง ซึ่งผู้กระทำละเมิดจะต้องมีตามวิสัยและพฤติการณ์ และผู้กระทำละเมิดอาจ ใช้ความระมัดระวังตามหน้าที่ที่ตนมี ไม่ว่าจะเป็นหน้าที่ตามกฎหมายเกณฑ์กติกาการแข่งขัน หน้าที่ ตามสัญญาที่ผูกพันเอาไว้ภายใต้ระบบการแข่งขันหรือกับสโมสรกีฬาต้นสังกัด หรือหน้าที่ของ ผู้ดำเนินกิจกรรมกีฬาย่างหนึ่งอย่างใดเป็นการเฉพาะ แต่หาใช้อย่างเพียงพอไม่

ความเสียหายที่เกิดขึ้นในคดีละเมิดทางการกีฬาข้างต้น ที่ศาลยุติธรรมอังกฤษได้เคย พิจารณาพิพากษาเอาไว้ มักเป็นเรื่องของการที่ผู้เสียหายฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายในทางแพ่ง จากผู้กระทำละเมิด จากความเสียหายแก่ชีวิตจากการทำให้นักกีฬาอาชีพถึงแก่ความตาย จากการแข่งขันโดยประมาทเลินเล่อ (หรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง) แม้ว่าตัวผู้กระทำ ละเมิดเพียงจงใจทำร้ายร่างกาย แต่ถ้าผลที่เกิดขึ้นคือความตายของผู้ถูกกระทำละเมิดแล้ว ผู้กระทำละเมิดก็ต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายเช่นกัน อีกทั้งจากความเสียหายแก่ร่างกายของ นักกีฬาอาชีพไม่ว่าจะเป็นอันตรายแก่ร่างกายที่สาหัสก็ดี หรือไม่สาหัสก็ดี ก็ถือเป็นความ เสียหายแก่นักกีฬาอาชีพทั้งสิ้น อย่างไรก็ตาม จากที่ได้หยิบยกตัวอย่างคดีในข้างต้น มีคดี ตัวอย่าง 2 คดี ได้แก่ (ก) คดี R v Bradshaw [1878] Cox CC, 83 และ (ข) คดี Caldwell v Maguire and Fitzgerald CA ([2001] EWCA Civ 1054) ที่ศาลยุติธรรมอังกฤษได้ พิจารณาให้ยกฟ้องจำเลย (dismiss) เนื่องจากเห็นว่าพยานโจทก์ที่นำสืบมายังไม่อาจฟังได้ว่า จำเลยกระทำการอันฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติของกฎหมาย (เช่น กฎหมายอาญา) หรือจำเลยได้ กระทำโดยปราศจากความระมัดระวังในระหว่างเกมการแข่งขันจนส่งผลให้เกิดความเสียหาย แก่โจทก์¹⁹

¹⁹ คดี R v Bradshaw [1878] Cox CC, 83 เป็นคดีละเมิดทางการกีฬาที่ปราศจากการแทรกแซงจากกฎหมายอาญาเข้ามาในการแข่งขันกีฬาอาชีพ (non-intervention of the criminal law into sport) กล่าวคือ ผลของการกระทำความผิดทางอาญาในระหว่างการแข่งขันกีฬาอาชีพ (เช่น การทำร้ายร่างกาย) ไม่มีผลผูกพันต่อการดำเนินคดีละเมิดทางแพ่งในประเทศอังกฤษ เพราะศาลยุติธรรมอังกฤษเองก็ไม่ได้ถือเอาข้อเท็จจริงในส่วนที่เกี่ยวกับองค์ประกอบความผิดทางอาญาตามที่โจทก์ได้นำสืบมาพิจารณาพิพากษาคดีส่วนละเมิดทางแพ่ง อันเป็นไปตามหลักเกณฑ์ของกฎหมายคอมมอนลอว์ที่ว่าคดีอาญามีภาระ

อีกประการหนึ่ง ความรับผิดชอบเพื่อละเมิดอันเกิดจากการกระทำของบุคคลอื่น (Vicarious Liability) กล่าวคือ ความรับผิดชอบเมื่อนักกีฬาอาชีพในฐานะลูกจ้างที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับสโมสรกีฬาอาชีพสังกัดในฐานะนายจ้างไปกระทำละเมิดในระหว่างลงทำการแข่งขันกีฬาระดับอาชีพซึ่งเป็นการปฏิบัติงานในทางการที่จ้างอย่างหนึ่งให้กับสโมสรกีฬาอาชีพในฐานะนายจ้าง จนไปก่อให้เกิดความเสียหายแก่นักกีฬาอาชีพจากสโมสรกีฬาอาชีพอื่นแล้ว เช่นว่านี้กฎหมายละเมิดอังกฤษกำหนดให้สโมสรกีฬาอาชีพดังกล่าวต้องรับผิดชอบต่อการกระทำละเมิดของนักกีฬาอาชีพที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์เป็นนายจ้างและลูกจ้าง ซึ่งความผูกพันเป็นนายจ้างและลูกจ้างในธุรกิจกีฬา (sports employment contract) ของอังกฤษเช่นว่านี้ โดยมากมักผูกพันภายใต้สัญญาจ้างเพื่อพัฒนาผู้เล่นรุ่นเยาว์ (Youth Academy Contracts) และสัญญาจ้างนักกีฬาอาชีพ (Professional Player Contracts)

5. บทสรุป

ละเมิดทางการกีฬาถือเป็นนิติเหตุจากการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ (รวมถึงประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง) ซึ่งอาจเกิดขึ้นได้ในแวดวงกีฬา ไม่ว่าจะเป็น (ก) นักกีฬาอาชีพกระทำละเมิดนักกีฬาอาชีพด้วยกันเอง (ข) กรรมการผู้ตัดสินกีฬาอาชีพกระทำละเมิดนักกีฬา และ (ค) องค์กรกำกับกีฬาในฐานะที่เป็นผู้จัดการแข่งขันกีฬาอาชีพกระทำละเมิดนักกีฬาอาชีพ ก็ล้วนแล้วแต่เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายต่อชีวิตและร่างกายจากการกระทำละเมิดในการแข่งขันกีฬาดังกล่าวทั้งหมดทั้งสิ้น การศึกษาทบทวนคดีละเมิดทางการกีฬาที่ได้หยิบยกมาเป็นตัวอย่างในข้างต้น ย่อมทำให้ผู้มีส่วนเสียในวงการกีฬา (เช่น องค์กรกำกับกีฬา สโมสรกีฬา ผู้ฝึกสอนกีฬา ผู้จัดการแข่งขันกีฬา กรรมการผู้ตัดสินกีฬา และนักกีฬาอาชีพ) ได้ตระหนักว่าพึงต้องใช้ความระมัดระวังตามหน้าที่ที่ตนพึงมีภายใต้กรอบกฎเกณฑ์กติกาการแข่งขันและข้อผูกพันในสัญญาหรือพึงทำการโดยปราศจากความประมาทเลินเล่อ (หรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง) เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ไปกระทำละเมิดต่อบุคคลอื่นในแวดวงกีฬา อีกทั้งตัวสโมสรกีฬาอาชีพในฐานะที่เป็นนายจ้างของนักกีฬาอาชีพในฐานะที่เป็นลูกจ้าง

พิสูจน์และองค์ประกอบของความผิดทางอาญาที่แตกต่างไปจากคดีละเมิดทางแพ่ง อย่างไรก็ดี ในบางคดีที่ศาลยุติธรรมอังกฤษได้ตัดสินเกี่ยวกับคดีละเมิดทางการกีฬา ศาลยุติธรรมอังกฤษกลับอาศัยผลของการกระทำผิดทางอาญาในระหว่างการแข่งขันกีฬาอาชีพ (เช่น การทำร้ายร่างกาย) มาเป็นส่วนสำคัญในการพิจารณาพิพากษาคดีละเมิดทางแพ่ง เท่ากับว่าเป็นการปล่อยให้มีการแทรกแซงจากกฎหมายอาญาเข้ามาในการแข่งขันกีฬาอาชีพ (intervention of the criminal law into sport)

โปรดดูเพิ่มเติมใน Edge Hill University, *The Criminal Law and Sport*. (2017), Available from <https://www.edgehill.ac.uk/law/research/centre-for-sports-law-research/sports-law-insights-two-faces-sports-law/criminal-law-sport/> (Accessed 14 February 2019)

ก็พึงต้องกำกับดูแลและคอยกำชับว่าให้นักกีฬาอาชีพในสังกัดของตนใช้ความระมัดระวังในการแข่งขันกีฬาอาชีพอันถือเป็นการประกอบกิจการงานทางการที่จ้างให้กับสโมสรกีฬาอาชีพในฐานะนายจ้าง

เมื่อศาลยุติธรรมอังกฤษได้วางบรรทัดฐานเกี่ยวกับคดีละเมิดทางการกีฬาผ่านการอาศัยหลักความรับผิดชอบต่อความเสียหายจากการกระทำละเมิด ซึ่งในการตัดสินประเด็นว่าผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในแวดวงกีฬาอาชีพรายหนึ่งรายใดกระทำโดยประมาทเลินเล่อหรือไม่นั้น เท่ากับศาลยุติธรรมอังกฤษได้วางบรรทัดฐานที่ว่าผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในแวดวงกีฬาอาชีพพึงต้องใช้ความระมัดระวังตามสมควรในขณะทำกิจกรรมเกี่ยวกับการแข่งขันกีฬาอาชีพหรือในระหว่างที่มีการแข่งขันกีฬาอาชีพ หากความเสียหายหรือภัยอันตรายที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งที่จำเลยคาดเห็นได้แล้ว ก็เท่ากับว่าจำเลยต้องรับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดขึ้นต่อความเสียหายที่จำเลยคาดเห็นได้ด้วย การวางบรรทัดฐานของศาลยุติธรรมอังกฤษย่อมเกิดประโยชน์ทำให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในแวดวงกีฬาอาชีพพึงระลึกละเลียดให้ตนพยายามหลีกเลี่ยงการใช้ความรุนแรงหรือก่ออาการบาดเจ็บต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในแวดวงกีฬาอาชีพรายอื่น

บรรณานุกรม

- สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์ และคณะ, **การวิเคราะห์กฎหมายด้วยวิธีทางเศรษฐศาสตร์ : การคิดค่าเสียหายในคดีละเมิด ภายใต้โครงการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์กฎหมายด้วยวิธีทางเศรษฐศาสตร์**, สถาบันวิจัยและพัฒนาคึกคัก สำนักงานศาลยุติธรรมและสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2553.

- Edge Hill University, **The Criminal Law and Sport**. (2017), Available from <https://www.edgehill.ac.uk/law/research/centre-for-sports-law-research/sports-law-insights-two-faces-sports-law/criminal-law-sport/> (Accessed 14 February 2019)

- Gary E. Siskind, "Liability for Injuries to Spectators", **Osgoode Hall Law Journal**. (1968): 305-315.

- James Dornan, **A proposal for a Bill to make Scottish professional football clubs strictly liable for their supporters' behaviour**, Scottish National Party, 2016.

- Joachim Dietrich & Iain Field, "The 'Reasonable Tort Victim': Contributory negligence, standard of care and the 'equivalence theory'", **Melbourne University Law Review**. (2018): 602-646.

- Joachim Dietrich & Iain Field, "Understanding sports violence: revisiting foundational explorations Sport in Society", **Cultures, Commerce, Media, Politics**. (2016): 751-767.

- John O. Spengler & Bruce B. Hronek, **Legal Liability in Recreation Sports and Tourism**, Sagamore Publishing, 2011, p. 33-40.

- Lura Hess, "Sports and the Assumption of Risk Doctrine in New York", **St. John's Law Review**. (2002): 457-482.

- Mark James, "Liability for Professional Athletes' Injuries: a comparative analysis of where the risk lies", **Journal of Current Legal Issues**. (2006), Available from <http://usir.salford.ac.uk/1058/1/james1.pdf> (Accessed 14 February 2019)

- Mark James & David McArdle, "Are you experienced? 'Playing cultures', sporting rules and personal injury litigation after Caldwell v Maguire", **The Tort Law Review**. (2005), Available from <http://usir.salford.ac.uk/1055/2/>

Tort_Law_Review_V13_3_Are_you_experienced.pdf (Accessed 14 February 2019)

- Mark James & David McArdle, “Player violence or violent players? Vicarious liability for sports participants”, *The Tort Law Review*. (2004), Available from http://usir.salford.ac.uk/1056/2/Tort_Law_Review_V12_13_Player_Violence.pdf (Accessed 14 February 2019)

- Neil Partington, “Legal liability of coaches: a UK perspective”, **International Sports Law Journal**. (2014): 232-241.

- Neil Partington, “Sports coaching and the law of negligence: implications for coaching practice”, **Sports Coaching Review**. (2016): 93–105.

- Pauline Sadler & Rob Guthrie, “Sports Injuries and the Right to Damages”, **Sports Administration**. (2001): 9-14.

- Peter Charlsh, "Drugs in sport", **Legal Information Management**. (2012): 109-120.

- Richard Caddell, “The Referee’s Liability for Catastrophic Sports Injuries - A UK Perspective”, **Marquette Sports Law Review**. (2005): 415-424.

- Richard Lewis & Annette Morris, **Tort Law Culture in the United Kingdom: Image and Reality in Personal Injury Compensation**, Cardiff University, 2012.

- Richard Parrish, *Sports law and policy in the European Union*, Manchester University Press, 2003.

- Steve Greenfield, AJ Karstens, Guy Osborn & JP Rossouw, “Reconceptualising the standard of care in sport: The case of youth rugby in England and South Africa”, **African Law Journal Online**. (2015): 2184-2217.